

«Hva er det du ser på?»

Intervju med Mikkel McAlinden av Ales Ree

Det at et øyeblikk brenner seg fast, mens et annet ikke engang blir registrert, er vesentlig i forhold til arbeidet mitt.

Har du eksempler på slike øyeblikk?

Ofte på museer oppdager jeg, eller muligens leter jeg etter, en slags fotografisk impuls i arbeider som ble laget lenge før fotografi fantes. Rembrandts selvportrett der han er overrasket er et godt eksempel, eller skrukken i divanen til Antonio Canovas skulptur av Paolina Borghese Bonaparte i Galleria Borghese, Roma. En av mine favoritter er i Rijksmuseum i Amsterdam. Jeg husker dessverre ikke navnet på kunstneren, men maleriet er av en tjukk og god liten cherub med rompa vendt mot betrakteren. Buen er spent, men hodet og blikket er vendt mot oss, med et noe sjokkert og indignert uttrykk, som for å si, «hva er det DU ser på?». Her blir det mytologiske nesten dagligdags som om jeg har forstyrrer ham i gjøremålet. Å bli konfrontert med hvorfor jeg står og ser på et bilde er en stadig tilbakevendende tanke og tildels en ambisjon i arbeidene mine.

Tittelen på utstillingen, «Changes in the Script», hva henviser den til?

Bildene mine ser ut som fotografier, men de er jo strengt tatt ikke det. De er sammensatt av mange bilder. Gjennom dette arbeidet forandrer jeg billedstrukturen vi opplever daglig, på tv, i aviser eller hver gang vi tar et bilde med mobilen. Det er en forskning i hva vi ser på og hvordan det kan endres. Endringene, selv om de er små eller nesten usynlige, skaper en annen dynamikk.

Kan du utdype det?

Mange av bildene er fotografert rett på. Hvis vi tenker oss en kjøring i en film: Vi er i et supermarked, kameraet ser rett på endeløse mengder av forbruksvarer. Scenen er satt for at en zombie skal sprette fram, eller at hovedpersonen skal treffe noen de ikke har sett på lenge. Jeg ser en sammenheng mellom denne normalen som er opprettet før noe skjer i supermarkedet, og verk som «Endless Column» av Brâncuși, «For a Summers Day 2» av Bridget Riley eller flisene i Alhambra. Det er en slags spissformulering av en liten del av virkeligheten som repeteres og fortsetter i det uendelige. Men før dette skjer må jeg selvfølgelig finne motiver som beveger meg på et eller annet plan, før jeg kan bruke verktøyskrinet i bearbeidelsen av det fotografiske bildet.

Hvordan finner du de motivene?

Det er forskjellig for hvert bilde. I en samtale med maleren Svein Strand diskuterte vi motiv, og han utbrøt «Motiv er helt uvesentlig, det kan være hva som helst». Det var noe forløsende i dette som jeg gjenkjente. Motivet i bildet er bare inngangen til det jeg vil uttrykke. Før bildet «Nordre Piperen» ble til, tenkte jeg på skog, vann og motlys. Jeg fant raskt motivet. Og her er problemet; det motivet jeg fant ble bare en bekreftelse av

visualiseringen jeg hadde i hodet, og det bildet var jeg allerede ferdig med. Jeg vil jo helst overraske meg selv og lage et helt nytt bilde jeg ikke har sett før. Resultatet ble et motiv jeg så på veien til dette motivet. Hele forløpet ble en slags fingert overraskelse der den rasjonelle vitenskapsmannen og den nevrotiske kunstneren ble enige. Låten «You Really Got Me» av The Kinks, begynner med en litt sur lyd. Lyden er fra en defekt forsterker Ray Davies hadde. Andre hadde sikkert kastet forsterkeren eller reparert den, men han ble inspirert. Jeg tror hendelsesforløpene har likhetstrekk.

Hvordan er prosessen med å lage et bilde?

I arbeidet med et bilde har jeg ofte behov for å komme tilbake og ta nye bilder. Og jeg tenker at motivet er det samme neste dag. Og denne optimismen og mangel på erkjennelse av at alt er i endring hele tiden, blir jeg aldri kvitt. Hvis sola skinner en dag, har jeg en urokkelig tro på at den vil skinne i morgen og dagen etter, selv om all erfaring tilsier det motsatte. Det kommer skyer, regn, høst og vinter. Hver dag flytter sola seg litt. Dette vet jeg, men den standhaftige idiotiske troen på tingenes tilstand er urokkelig. Hvis jeg kommer tilbake til et motiv en måned senere, så er bladene på bjørka blitt litt gule og skyggen fra sola har flyttet seg en meter til høyre, himlingen har endelig kollapset over kjøkkenbenken i den gamle rønna, og jeg er igjen overrasket og kanskje til og med litt snurt. Kanskje dette behovet er en forutsetning for å ikke bli gal. Og kanskje denne insisteringen henger sammen med det å lage et fotografi – å skape en tilstand uten endring. Et sted der betrakterens opplevelser og erindringer blandes inn og endrer verket, men samtidig et sted de kan returnere til så ofte de vil og alt er som før.